Melissa Moretti

Tanítsd szeretni

Szerelmes regény

Melissa Moretti

Taníts szeretni

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2016

ISBN 978-963-387-913-9

TARTALOM

1. KARINA TERHE.....4
2.PATKÁNYOK ÉS EMBEREK.....13
3.EGY KÜLÖNÖS IDEGEN..... 24
4.A FÉRFI.....37
5.AZ ÉJSZAKA.....57
6.A NAPPAL.....66
7.CSATÁK.....76
8.EPILÓGUS.....85

1.
KARINA TERHE

A város fölött szinte szikrázott a kék ég.
Pedig már nyár vége volt, és néha hűvösebbek voltak a reggelek. Szeptember elején errefelé azért még tartotta magát a meleg, legalábbis reggeltől estig. Éjszaka már borzongatóan hűvös is volt olykor, a hajnali korán kelőknek vékony kabátot kellett a hátukra teríteni.
Karina egy percig ráfeledkezett a háztetők tengerére. A látványban ritkán volt része – mint oly sokan mások, ő is a föld színén élt és mozgott. Az utcák, a járdák szintjén, vagy lent a metróban. Ám az új városháza tizenkettedik emeletéről most először nézhetett le.
Nem volt jó kedve: az ügyét nem sikerült elintéznie a tizenkettedik emeleten, az egészségügyi osztályon. Amikor kiejtette a száján azt a *bizonyos szót*, azonnal ellenségesen néztek rá. Ez a bizottság is idegenekből állt. Talán akadtak köztük orvosok is, meg például egy idősebb férfi, aki „etikusnak" nevezte magát, mármint a szakmája volt az, állítólag. Szótlanul végighallgatták az érvelését. Néhányan közben egy dossziét néztek, buzgón tologatták egymás elé. Látszott, hogy közben hallgatják őt, tehát Karina azt sem mondhatta, hogy nem is figyeltek rá. Nagyon is figyeltek, de érződött: már otthonról úgy jöttek el, hogy ma tizennégy órakor ebben a teremben, ebben a bizottságban ők bizony el fogják utasítani Karina Brenn, harminchárom éves nő és anya kérését.
És akkor minden marad a régiben. Ahogyan hat éve van.
Karina még állt egy pillanatig, nézte a tetőket. Itt-ott a távolban felismert egy-egy jellegzetes épületet, ami kimagasodott a többiek, a semmilyenek ezrei közül. Ott volt például a régi víztorony, ami ma már műemlék, kávézó van benne. Vagy a híres dóm tornya, a neve összeforrott a város nevével, így emlegetik világszerte. Karina nem sokat foglalkozott azzal, hogy éppen itt lakik. Ide járt főiskolára, de nem itt született. Tizennégy évesen került el otthonról a városba, kollégiumba, tehát szinte középiskolás korától önálló. Senki sem állt mögötte. Szüleinek kései gyereke volt, apja majdnem hatvan, anyja negyvenöt volt, amikor született. Mire felnőtt, mindketten nagyon megöregedtek, és aztán hamar el is vitték őket a betegségek.
Karina lekapta a tekintetét a dóm középkori tornyáról, és megfordult. A lift előtt néhányan várakoztak – szerencsére nem a bizottság tagjai. Örült, hogy többé nem látja őket. Végre diszkrét csengéssel megérkezett a lift, ő is belépett a többiekkel együtt, fejét leszegve állt, és a földszinten szállt ki.
Volt autója, de itt a városban ritkán használta. Szerencsére a Belváros szélén lakott egy olyan házban, ahol volt saját földalatti garázs a lakóknak. Ha nem kellett a perifériára mennie, szívesebben metrózott, buszozott, olykor még villamosra is felszállt, ha nem sajnálta az idejét. A pénzügyi tanácsadó cégnél csak hetente néhányszor volt dolga. Félig független állást kapott már az elején. Cégekhez járt ki, főleg a városba, vagy a közvetlen környékére. A főnöke kedvelte és gyakran ajánlotta azoknak, akik hozzá fordultak. Ez a rendszer mindenkinek megfelelt: a cég reklámozta önmagát és vele együtt a szolgáltatásait, és így Karinát is – az asszony szolgáltatásaiért viszont a cég számlázott az ügyfeleknek, és Karináé volt a bevétel fele. Ebből fenn tudta tartani magát, a lakását, és a kocsiját, igaz, meggazdagodásra így nem sok esélye volt. De azért időnként sikerült félretennie kisebb összegeket. Jó érzés volt azt a pénzt a takarékban tudni.
Mindig sebesen járt, mert sajnálja az időt. Főleg az utóbbi hat évben. Azóta tényleg számít minden perc. És van is értelme annak, hogy jobban be tudja osztani az idejét. Meg sem érzi azt a majdnem mindennapos két órát, amit az oda-vissza úttal együtt meg kell tennie.
Az órájára nézett és máris átvágott a zebrán, zöld volt a lámpa, sok volt a gyalogos. Aztán bement a metróba. Még jó, hogy a kórház is metró-közelben van. Már kívülről ismeri a járda minden repedését, a házakat, kapukat, a legsötétebb éjszakában is odatalálna, még ha a várost ki sem világítanák.
Háromnegyed óra múlva ott volt. A portára csak beintegetett – ismerik őt. Nem nagy kórház ez, sokan afféle elit-intézménynek hiszik, de erről szó sincs. Inkább a különleges, a problémás eseteket gyűjtik össze. „Szegény Magda is ilyen eset, nem kétséges" – gondolta, miközben a liftre várt.
A negyedik emeleten mindenkit ismert, és mindenki ismerte őt. Mostanában már a tartósan itt kezelt betegek is.

Tízlépésenként bukkant fel egy-egy ápolónő vagy beteg, de még orvos is:
- Jó napot, Brenn asszony!
- Jó napot, Karina!
- Üdvözlöm, doktor úr.
Nem kérdeztek semmit. És nem látta az arcukon sem azt, amit hat éve minden idejövetel alkalmával várt, nagyon várt. Hogy valaki egyszer csak örömkiáltással üdvözli őt, elfulladó hangon újságolja a nagy hírt, a boldogságos hírt..! De nem újságolták.
Inkább neki volt újságolnivalója. A főorvos éppen kijött a szobájából, alighanem vizitelni ment, mert egy kolléga és a főnővér vártak rá a folyosó végén. De az őszhajú, szigorú tekintetű férfi megpillantva Karinát, kérdőn nézett rá:
- Jónapot, Karina. Mi volt a bizottságon?
- Negatív – mondta az asszony. Foghegyről vágta volna oda, mert nem kedvelte a főorvost, az sem lelkesedett érte. De hát civilizált emberek voltak mind a ketten. Úgy tettek hát, ahogyan annyi éven át tanulták. A főorvos sokkal hosszabb ideje volt már civilizált, lévén hogy jóval régebben élt ezen a világon, mint Karina.
- Szóval minden marad a régiben – jegyezte meg a főorvos, elfordult és már ment is a folyosón. Karina nem tartotta vele a lépést, ő már különben is célba ért. Befordult balra, és a kis folyosón, az utolsó ajtón jobbra.
Megérkezett.
Magda most is olyan volt, mint máskor. Mint tegnap. Tegnapelőtt. Két évvel ezelőtt. Öt és fél évvel ezelőtt. Karina még emlékezett az első hetekre – valósággal lázban égett, folyton itt ült, és nemegyszer itt maradt éjszakára is, remélve, hogy a lánya magához tér a kómából. Akkoriban nagyon bízott benne. Kérdezgette és sürgette az orvosokat, a kéz bármelyik ujjának önkéntelen mozdulatát már jelként fogta fel. Rohant a főorvoshoz, rohant az orvosokhoz. Később, hónapok múlva már csak a főnővért nyaggatta. Újabb hónapok elteltével már csak az éppen ügyeletes nővérnek szólt. Közben megszokta a látványt. Az ötéves kislány… Nem, még nem is annyi, négy éves és tizenegy hónapos, mert egyetlen hónap, mindössze négy hét volt hátra az ötödik születésnapjáig, amikor AZ történt.
Egyelőre nem akart erre gondolni. Nővér most sem volt itt – de hát miért is lenne? Hat év után senki sem hiszi komolyan, hogy Magda még valaha is visszatér ebbe az életbe. Talán most már…
Most már Karina sem.
Megnézte a kicsi arcát. Lehet, hogy csak ő látja még mindig négy és fél évesnek a lányát? Aki valamilyen értelemben, a biológia törvényei szerint már tizenegy éves lesz, nemsokára. De csak a teste, amely nem nőtt meg tizenegy évesre, elsatnyul itt ebben a vegetálásban. Igazából nagyobb lett valamivel, mint volt öt évesen, de messze nem lett akkora, amilyennek tizenegy évesként lennie kellene.
A lélegeztető gép neszét alig hallotta. Az utóbbi években már olyanokat készítenek, amelyek szinte teljesen hangtalanul működnek, ez jó. Karina a sarokban álló üres székre tette a retiküljét. Olyan megszokott, *otthonos* mozdulat volt ez, a legtöbbször már észre sem vette. Természetes volt, hogy itt van, most már csak másod-harmadnaponként. Még tisztán emlékezett rá, milyen rettenetes volt, amikor először nem jött be egy napon. Több mint fél év telt el, és ő itt volt naponta több órán át, várta, hogy Magda felébredjen. De nem tért magához, csak a lélegeztető gép ütemes surrogását lehetett hallani. Nem mondta többé: „Mama…!” Nem mondott már semmit.
Azon az első napon még a munkából is betelefonált kétóránként: van valami hír..? De nem volt hír. Mert nem hír az, hogy semmi sem változott, és feltehetőleg nem is fog változni. Egy naptól aztán már bátrabban – és egyben szomorúbban – vállalkozott arra, hogy csak másnaponta jön be. Négy évig bejött minden másnap, akármilyen nap is volt az. Az ötödik évben már csak háromnaponta, és most, a hatodik évben tart ott, hogy megesik: hetente csak kétszer jön be. Látta saját telefonszámát Magda ágya fölött a falra tűzve – ő írta ezt fel, még olyan nagyon-nagyon régen. Amikor még remélte, hogy egy nap Magda magához tér, mozgásba lendül itt egy egész gépezet, azonnal telefonálnak neki, és ő rohan majd egyszerre boldogan, és félve, hogy vaklárma… És mégis azzal a hittel, hogy lám, az ő kislánya felébredt, visszajött, VISSZATÉRT..!
De Magda nem tért vissza.
Az asszony most felemelte a takarót. A kislány fejéhez vezetett a lélegeztető gép csöve, meg néhány érzékelő. Az ágy melletti monitor ütemesen villant fel, ahányszor Magda szíve dobbantott egyet. De hát az a szív nem magától dobban – tudta jól Karina. És mindenki más, aki látott már gépen tartott beteget, mesterségesen életben tartott

kómásokat. Ha a gép nem lenne, megszűnnének a jelek. De hát ezek a jelek sem igaziak, valahol nem igaziak. Mert bár tényleg dobog Magda kis szíve, az agya nincsen sehol.
Karina hat évig reménykedett, hogy egyszer visszajön és kiderül: az agya is működik. Ha a gép leállna, csak négy-öt percre, már nem is lenne érdemes újraindítani. Akkor már az agy vérellátottsága olyan hiányt szenvedne, hogy a károsodás végleges és visszafordíthatatlan. Az asszonynak olykor megfordult a fejében ez is. Hiszen majdnem egy éve, hogy harcol a bizottságokkal…
Jött Larissa nővér. Valahonnan keletről érkezett, kicsit megmosolyogtatóan szlávos a kiejtése. Érti a dolgát, nagyon rendes és megbízható.
- Jónapot, Brenn asszony.
- Üdvözlöm, Larissa – „Brenn asszony" oda sem nézett. Hiszen ismeri a hangjukat, mindenkinek, aki itt dolgozik, még a lépéseiket is. Este, ha nagyobb a csönd a kórház folyosóján, a léptek neszéből tudja, ki jár arra. Most hát csak azt nézte, hogy mi van a lányával. Felemelte a kislány takaróját, alatta Magda teljesen meztelen volt. Ennek ellenére nem fázhat, meleg van itt, olykor talán túl meleg is. Azt nézte, hogy a sok fekvéstől nem sebesedik-e ki a bőre.
- Nincsenek felfekvések – mondta Larissa. Szőke volt és kékszemű, karcsú, az orvosok is rajta felejtették a szemüket nemegyszer, látta Karina.
- Semmi *decubitus* – mondta mögötte egy férfihang. Latin szavakat persze az orvosok használnak. Karina rögtön jobban érezte magát: Alessi doktor jött be, őt nagyon kedvelte. Az évek során valami különös együttérzés alakult ki az orvosban. Majdnem egykorúak voltak, Alessi talán két évvel idősebb nála. Mióta Magda itt van, és Karina sokat beszélgetett a doktorral, azóta sok minden történt vele is. Elvált, újranősült, voltak neki is hullámvölgyei. Amelyekről olykor említett valamit Karinának, olykor hallgatott, és gyötrődött hónapokon át.
De Alessi mindig képes volt nevetni. Most is, bár nyilván már hallotta a rossz hírt, ami sebesen terjed ezen az osztályon is. Egy rövid folyosó ez, a rossznyelvek „elfekvőnek" nevezik. Amikor Larissa kiment, a doktor egy pillantást vetett a monitorra. Beszélgetéseiknek mindig ez a csipogó hang ad aláfestést, évek óta már. A legtöbbször itt találkoznak, ebben a szobában, amely teljesen Magdáé. Kár, hogy szegényke nem is tud róla: saját szobája van a város egyik kórházában.
- Szóval nem sikerült – jegyezte meg a doktor. Ők ketten mindig így beszéltek egymással. „Toronyiránt", csak a legszükségesebb szavak, félmondatok hagyták el az ajkukat, mindig pontosan értették, mire gondol a másik.
- Ez volt az utolsó fórum – mondta Karina rosszkedvűen.
- Még el lehet menni a legfelsőbb bíróságig – folytatta Alessi. Vékony, kedves arcú, de már ritkuló hajú férfi, valamivel alacsonyabb volt Karinánál. Alessi könnyen teremtett kapcsolatot bárkivel. Ha kényes ügyet kell elintézni, ha egy beteg vagy a hozzátartozója reklamált, a főorvos persze őt küldte maga helyett. És Alessi általában megoldotta az ügyeket, leszerelte a tiltakozókat, kárpótlásért jelentkezőket, orvosi műhibát kiáltókat. Az osztályon mindenki tudta, hogy doktor Gino Alessi nélkülözhetetlen. Itt volt minden nap, ezrek ismerik már a városban. Végtére is ez egy belosztály, havonta száz új beteggel, és Alessit jó diagnosztának tartják. Azért lehetett itt.
- Hogy tele legyen velem a média? Igaz, Magdáért ezt is vállalnám. De olyan szörnyű, ha az embernek azért kell harcolnia, hogy öljék meg a kislányát. Az egyetlen gyermekét.
- Márpedig ez nem élet – mutatott a doktor Magdára. A kislány sápadt arca szinte világított a félhomályban. Karina becsülte, hogy Alessi az egyetlen orvos a kórházban, és talán a városban is, aki egyetért vele ebben a kérdésben: és aki ki is meri mondani ezt a véleményét.
Álltak egy pillanatig egymás mellett, látszólag tétlenül. Karina számára ez volt az egyik legrosszabb perc, minden alkalommal: amikor újra és újra kénytelen volt felfogni, hogy nem tehet semmit. Azt a minimumot, amire szüksége van Magdának, megteszi a személyzet, ez a dolga – és nem kell megerőltessék magukat, mert hiszen tényleg alig van teendő a gyermek körül, aki csak látszólag él. És ha bejön, ő sem tehet semmit. Csak önmaga megnyugtatására jár be mostanában háromnaponként, igaz, amikor otthon van, nem múlik el óra anélkül, hogy ne gondolna a lányára.
De már a szavak is távolodnak, fogta fel nemrégen. Az, hogy „Magda" vagy hogy „a lányom" nem azt jelentik, amit más anyáknak. Az ő gyerekük élénk, zajos, folyton mozgásban van, kérdez és kérdez, és napról napra jobban megismeri a világot. Az ő gyerekük óvodába járt, aztán iskolába, és akik ugyanabban az évben születtek, mint

Magda, vagyis tizenegy évvel ezelőtt, már kamaszodnak hamarosan… Az ő Magdája viszont itt fekszik. Lélegzik, ütemesen és szabályosan, a szíve és a tüdeje működik, de vajon az agya..? Márpedig anélkül nem ember az ember – Karina ezt itt, ebben a szobában értette meg, igaz, legalább öt év kellett neki hozzá.
Alessi doktor most megfordult, és az asszonyt nézte. Karina visszanézett. A doktor egy harmincas nőt látott, aki egy kicsit idősebbnek tűnt a koránál. Talán vidám volt az alaptermészete – de mióta idejár, érthetően nem nevet, még csak nem is nagyon mosolyog. Pedig talán másképpen festene. Jobban. Középtermetű, viszonylag divatosan öltözik. Ilyenkor nyár végén még elég lengén jár, de a retiküljén átvetve egy nagyon könnyű kardigánt is visz magával. Most nadrág van rajta, de Alessi látta már őt szoknyában is, tudja hát: jó lábai vannak. Egészében véve Karina asszony csinos nő a zöld szemével, élénk mozgásával. Talán, ha nem lenne ennyire gondterhelt mindig… De hát milyen legyen az, akinek az egyetlen gyermeke ilyen bajban van?
- Ha nem segítenek a hatóságok… – kezdte, ám abban a pillanatban visszajött Larissa nővér, és valamit állított a műszereken. Karina közben leült, nézte Magdát, vagyis azt, amit láthatott belőle. Milyen véznák a kis karjai, jutott eszébe. Aztán megszólalt:
- Végigjártam minden fórumot, az orvosi szakmán belül. Kértem, kapcsolják le Magdát a gépről, mert a felgyógyulására nincs remény. Annak pedig semmi értelme, hogy életben tartsák, hisz az agyműködése nem mutatható ki. De mindig, minden bizottságban akadt legalább egy ellenző. Vagy egy fanatikusan vallásos ember, aki elkezdte emlegetni az élet szentségét, és ezzel végleg elbizonytalanította a többieket. Vagy, akik még ennél is veszélyesebbek voltak – és belőlük is akadt sokfelé –, akik azzal támadták a beadványomat, hogy „rossz üzenet lenne a társadalom számára, ha egy anya kérelmezhetné a saját gyermeke meggyilkolását”. Így, érti? „Meggyilkolását!” Úgy tesznek, mintha Magda valóban élne… Pedig hát… – erőtlenül mutatott az ágyra. Larissa lassan kiment, becsukta maga mögött az ajtót.
Alessi doktor felemelte a fejét. Valami az eszébe jutott:
- Tudom, hogy Magdának is ugyanaz a vezetékneve, mint önnek: Brenn… De talán az az úr, ha ő is felemelné a szavát, ha ugyanazt akarná?
Karinából pár másodpercig tartó, ideges nevetés szakadt ki, majd a vonásai visszarendeződtek:
- Ne is emlegesse nekem azt az embert. Az arcára is alig emlékszem. Nem voltunk még házasok, csak együtt jártunk, amikor teherbe estem. Az is neki köszönhető, hogy nem védekeztünk. Ő nem védekezett… És amikor bejelentettem neki, hogy állapotos vagyok, szó nélkül megfordult és elment. Máig emlékszem, ez a Szabadság Terén történt, az emlékmű előtt, ott volt a randevúnk. És úgy elment, hogy soha nem láttam többé. Nem voltak közös ismerőseink, pontosan nem is tudtam, hol lakik. Amikor pedig a munkahelyén kerestem, annyit mondtak, hogy leszámolt és alighanem más városba költözött… Talán attól tartott, hogy ráakaszkodom, hogy követelni fogom a házasságkötést, hogy éljünk együtt, mint család? Huszonéves volt, mint én, lehet, sok volt ez neki.
Alessi doktor nagyot sóhajtott. Most, hogy egyedül maradtak – csak Magda „hallotta” őket – a férfi ábrándozni kezdett. Közben nem nézett Karinára. A szemét valahová a mennyezetre függesztette:
- Itt az emeleten van néhány kamera a folyosókon. Régiek, rosszak, hol működnek, hol nem. Ha működnek is, senki sem nézi a monitort, kinek lenne ideje ide-oda kapcsolgatni őket? Mert csak egy monitor van, de négy kamera. Félórás film van bennük, és így mindig letörli az előző képeket, arra veszi rá az újabb félórát. Vagyis csak az utolsó harminc perc látszik rajta, nem több. De két hét múlva állítólag új rendszert szerelnek fel, az akár egy napra visszamenően is megőrzi a látványt.
Karina még nem értette, hová akar kilyukadni a doktor. Vagy úgy érzi, ha Karina beszámol a Magdáért folytatott harc állásáról, akkor neki is mesélnie kell valamit a kórházi ügyekről? Hogy jelezze: azért itt is történik valami? Alessi továbbra sem nézett rá, úgy folytatta:
- Estefelé, különösen nyolc után már elcsitul az osztály. Néhányan még tévéznek akkor, de csak *piano* hangerővel. A nővérek megetettek mindenkit, kiosztották az esti gyógyszereket, akadnak betegek, akik ilyenkor már alszanak is. A nővérek bent ülnek a szobájukban, és a másnap reggeli gyógyszerezést készítik elő. Az ügyeletes orvos is bevonul a szobájába, ő is tévézik, vagy olvas… Egyszóval teljes a nyugalom.
Karina még várt. Valami készül, értette meg. Alessi nem szokott így beszélni. Most valamit *mesél,* de ez aligha gyermekmese. Nagyon is felnőtteknek szól, erre utal a komoly kifejezés az arcán. Máskor mindig van néhány vidám ránc a szeme körül – most mintha azok is eltűntek volna:
- Ha valaki a rövid folyosó végén, a bejárattól jobbra kinyitja az „Elektromosság” feliratú ajtót, ami egy padlóig

érő kisebb fülke tulajdonképpen, három kapcsolót lát ott. A legalsóval az egész osztályon ki lehet kapcsolni a világítást. De akkor elmegy az áram is. Viszont rögtön és automatikusan bekapcsol a második áramkör, amit éppen erre a vészhelyzetre találtak ki. A kis Magda lélegeztető-gépe – mutatott rá az ujjával – elég régi típus, hát egy ilyen gyors átálláskor körülbelül harminc másodpercig nem reagál. De ez elég arra, hogy aki a folyosón kikapcsolta az áramot, beérjen ide és lenyomja itt, ni! – mutatta a világoskék, kisujjnyi hosszú, műanyag kart, ami a lélegeztető készülékből állt ki – Ez egy késleltető, néha szükség van rá, ha valamit átállítunk a beteg lélegeztetési rendszerén, ütemén. Azért van, hogy akkor ne szólaljon meg a riasztó sem itt, sem a nővérszobában. Ha egy perc múlva *valaki* még egyszer lenyomja, már két és fél percet nyert, plusz az újabb perc, amikor végre megszólal a hangjelzés. Ez összesen három és fél perc, optimális esetben… – a szó: „optimális”, most nagyon furcsán hangzott – Plusz még mire ideérnek a nővérek és az ügyeletes orvos, aki feltehetően én leszek akkor éppen. – mondta ki.
Karina végre felfogta, miről beszél Alessi. Hát képes lenne rá? Lassan emelte a fejét, de Alessi még mindig a mennyezetet nézte, a két tekintet nem találkozhatott. A doktor tovább mondta:
- Azon senki sem fog meglepődni, hogy a kamerák megint nem működnek, gyakran ki is kapcsolják őket. *Azon az estén* biztosan ki lesznek kapcsolva. Mondom, ez egy régi típusú gép, amely nem jelzi, hogy valaki manipulált vele, csak azt, hogy mennyi ideje van már kikapcsolva, mennyi ideje nem működik, és nem ad levegőt a betegnek… Ha ez több három percnél, már az ügyeletes orvostól függ, hogyan dönt. Visszakapcsoltathatja a lélegeztetőt, és minden megy tovább, de nemcsak a műszerekben, hanem az eseménynaplóban is nyoma marad a kihagyásnak. Sőt, természetesen belekerül a beteg dokumentációjába is. De az ügyeletes saját hatáskörében dönthet úgy is, hogy a gépet már ne is kapcsolják vissza, hiszen a kómában lévő beteg agya ismételten és súlyosan károsodott, vagyis az életfunkciói megszűntek.
Alessi most hallgatott, mint aki időt ad a másiknak, hadd emésszé a hallottakat. Aztán tovább beszélt, de most mintha másképpen közelítette volna a témát:
- Persze az sincs kizárva, hogy vizsgálatot indítanak, mindjárt másnap. A főorvosunkat ugyan nem fogja izgatni a dolog, valljuk be, Magda neki eddig is púp volt a hátán, tehát kapóra jönne neki, hogy hat év után az osztály megszabadul egy kómástól, és felszabadul egy őrzött ágy. De lehetnek kívülállók, akik tudják, hogy ön milyen harcot folytatott azért, hogy engedélyezzék a gép kikapcsolását, és Magda… elmenjen. Ők rögtön gyanakodni fognak, hogy esetleg valaki szándékosan kapcsolta ki a gépet. Semmi értelme nem lenne, hogy *az a valaki* nyíltan előálljon és kijelentse, hogy ő volt. Csak meghurcolnák, és könnyen lehet, még börtönbe is zárnák. Ahhoz viszont, hogy *az a valaki* ne bukjon le, nagyon óvatosnak kell lennie. Aznap estefelé jöhet ide, ahogyan szokott, lássa mindenki, beszéljen minél több nővérrel. Aztán el kell mennie, vagy legalábbis búcsúzzon el mindenkitől. Az elektromos fülkébe beállhat, senki nem látja meg, és senkinek sem jut eszébe őt ott keresni. Akkor még működnek majd a kamerák, és azokon később, ha keresik, lehet majd látni, hogy hány óra hány perckor ment el. Ha az illető képes kibírni a fülkében zajtalanul húsz-huszonöt percet, akkor kezdődhet az akció. Csak arra kell vigyázni, hogy ne legyen nála a mobilja. Aznap délután-este hagyja otthon! A mobilok ugyanis folyton jelzik, hogy merre vannak, és a reléállomások a jeleket veszik és feljegyzik. Ha tehát később valaki azt vizsgálná, hogy nem a leginkább gyanúsítható személy jött vissza megtenni azt, amit megtett – akkor csak annyi lesz bizonyítható, hogy az illető itt volt, elment haza, látták is elmenni, aztán a kamerák leálltak, és el sem indultak napokig. És ha utánanéznek *az illető* telefonjának, mit látnak? Hogy egész idő alatt a város egy másik pontjáról adta jelzéseit, merthogy aznap délután, a kórházba indulva az a *valaki* otthon hagyta. Ez nem terhelő dolog, egy csöppet sem az.
Alessi most megint hallgatott egy sort. Karinának ezer gondolat száguldott a fejében. Aztán az orvos, még mindig másfelé nézve, megjegyezte:
- Azért nekem is tudnom kell majd, melyik napon történik. A kamerák miatt, meg egyébként is. Ami az időtényezőt illeti… ahogyan már mondtam, két hét múlva kezdik felszerelni az új típusú kamerákat, azokat már az osztályon ki sem lehet kapcsolni, csak központilag, ott, ahol a monitorokat éjjel-nappal figyelik a biztonságiak.
Alessi doktor hirtelen megfordult és kiment az ajtón. Karina és ő nem szoktak formálisan búcsúzkodni, ahogyan érkezéskor sem üdvözlik egymást, legalábbis nem minden alkalommal. Úgy folytatják a beszélgetést, és ott, ahogyan és ahol az előző alkalommal, napokkal korábban abbahagyták.
Karina magára maradt Magdával és a gondolataival.

Bordelen város önkormányzatának ülése befejeződött.
A tanácsterem előtt a helyi lap szerkesztője várakozott, a két helyi tévécsatorna riportereivel és operatőreivel. Izgatottan szorongatta kis diktafonját, amely majdnem eltűnt jókora tenyerében. A nagytermetű, kicsit durvaarcú férfi gyorstalpaló újságíróképzőt végzett. Évekkel ezelőtt indult a helyi újság, ami persze nem igazi napilap volt. Ősztől tavaszig hetente kétszer jelent meg, nyáron meg csak hetente egyszer – merthogy akkor úgy sincs elég esemény, sokszor a heti egy számot is elég nehéz megtölteni. Egyszemélyes újság volt ez. Bordelen sem túl nagy – egyes számítások szerint a környező kisebb településekkel együtt sem éltek errefelé hatvanezernél többen.
A kábeltévések mind fiatalok voltak, huszonévesek. Az operatőrök fiúk, a riporterek lányok. Ez valahogy hagyományos volt már jó ideje. Falk, a nagydarab, szőke, és lapáttenyerű, nagyon idősnek látszott mellettük, pedig csak harminchét múlott. Ám minimum negyvennek nézett ki.
Végre felpattant az ajtó. Nem véletlenül vártak itt ők, és csak ők. Mások, főleg a kisvárosi lobbisták, a terem másik kijáratánál csoportosultak, és kérdéseikkel a kiözönlő képviselőket ostromolták. A folyosónak ebben a végében csak ők voltak. Mivel már beesteledett, a belső világítás pedig nem igazán erős, az operatőrök felkapcsolták a kamerákhoz épített kicsi, de erősfényű lámpákat. A polgármester tehát azt is hihette éppenséggel, hogy szinte a „világsajtó" előtt áll, sok millió embernek nyilatkozik. Persze tudta, hogy ez nem így van. De az ügy, ami miatt a „média" ide várta őt ma este, Bordelen számára nagyon is fontos volt.
A polgármester, Patrick Doher őszhajú, hatvannégy éves férfi volt aranykeretes szemüveggel, lassan beszélt, de csak akkor, ha nem volt egészen biztos a dolgában. Tudott ő gyorsan is nyelvelni, főleg ha vitába keveredett valamelyik önkormányzati képviselővel. Régebben tanár volt a helyi gimnáziumban, de már vagy két évtizede „politizál" – ahogyan ő mondta: „csak kicsiben és csak a város érdekében". Való igaz, soha nem úszott ki még a régiós politika vizeire sem. Bordelen volt a szemefénye, sok kezdeményezése valósult meg húsz év alatt, de voltak csúfos bukásai és kudarcai is.
Patrick Doher megnedvesítette az ajkát – tudta már, hogy ez fontos, ha az embert tévékamerák veszik. Három kéz egy-egy mikrofont vagy diktafont tartott eléje. Ő pedig a középen álló Falkra nézett – annakidején ő csinált belőle újságírót –, és inkább hozzá beszélt, de olykor alig észrevehetően fordította a fejét az egyik vagy a másik kamera felé is:
- Mint tudják, a mai tanácskozás szinte egyetlen és kétségkívül a legfontosabb pontja a repülőtér ügye volt. Ismeretes, hogy a régóta nem használt, egykori katonai reptér állaga sokat romlott az elmúlt években. Viszont nagy terület tartozik hozzá, és az épületek egy része könnyen felújítható. Régi vágya a bordelenieknek, hogy legyen itt egy repülőtér, nem is annyira a feltehetően alacsony utasszám miatt. Szakemberek nagy jövőt látnak abban, ha a repülőtér többcélú lesz. Többféle hasznosítása lehetséges. Az egyik: közel vagyunk egy nagyvároshoz, amelynek ugyan van saját repülőtere, de ha például időjárási okokból valami történik ott, akkor ezentúl *Bordelen Airport* is használható lesz. Persze elsősorban teherszállító repülőgépek fogadására és indítására specializálnánk magunkat, ezt nyilván tudják már az előző híradásokból.
Doher tanár volt, innen a törekvés a pontos és világos beszédre. Igyekezett mindig így fogalmazni. Most valóságos iskolapéldáját adta – és látta Falk szemében a tetszést. Persze a botcsinálta újságírónak inkább az tetszett, hogy nem kell majd sokat változtatnia a polgármester szövegén, „egy az egyben" begépelheti a szövegszerkesztő számítógépbe és kész!
- A város nem hagyhatja veszni azt a majdnem száz, pontosabban kilencvenhat hektárt. Az csaknem egy négyzetkilométert tesz ki! Igaz, vannak itt többen, akik másféle hasznosításon törik a fejüket, és már nemegyszer nekifutottak, hogy megszerezzék a repülőteret. Nem kétséges, hogy nekik elsősorban a területre fáj a foguk, ahol sokféle dolgot lehetne építtetni, ezt készséggel elismerem. Mi azonban úgy véljük, és ezt az iménti szavazás is megerősítette, hogy a repülőtér a város tulajdonában kell maradjon, és Bordelen feladata, hogy azt a legoptimálisabb módon hasznosítsa. Mi nem öt vagy tíz évre gondolkozunk előre, mint a mohó vállalkozók, hanem legalább ötven évre. És a képviselőtestület háromnegyed részének szavazatait magam mögött tudva, büszkén kijelenthetem: a reptér Bordelené volt, és az is marad!
- Mi a következő lépés? – kérdezte az egyik fiatal lány. Doher arcáról nem jött le a mosoly, már úgy hozzátartozott, mintha eleve ezzel született volna:
- Mivel a városban ilyent nem találtunk, messzebbről hivatunk egy szakértőt, aki megmondja, pontosan mi a teendő. Nekünk van egy halott mezőnk pár épülettel és egy kifutópályával, amiből egy élő, igazi, nyüzsgő

repülőteret kellene csinálni. Én biztos vagyok benne, hogy ez a feladat nem haladja meg az erőnket. Bordelen a végén, és ismét, győzni fog!

A következő napokban Karina úgy járt-kelt, mint akit fejbeütöttek.
Be kellett vallania magának, hogy nagy hatást tett rá, amit Alessi doktor mondott. Ugyanakkor volt ott még más is. Egy titkos vágy a lelkében, amelyről soha senkinek nem beszélt volna. Kinek is..? Nem voltak barátnői, csak kollégái az irodában. Akik ugyan tudtak Magdáról is, a sorsáról, de ezen túl senki sem mutatott különösebb érdeklődést. Karina hát szépen elvolt magában, már évek óta.
Néha gyötörte a vágy egy társ után. A legtöbbször este tört rá az érzés: miért nem készíthet valakinek finom vacsorát? Miért nem beszélik meg kettesben az elmúlt napot? Megesett nappal is, például, amikor ebédszünetben lement a közeli parkba kiszellőztetni a fejét. Látta a kismamákat, nagy pocakkal, vagy totyogó kicsikkel, meg gyerekkocsikkal. És *látta* mellettük az apákat. Látta a fiatal párokat kézen fogva. Még nem férj, még nem feleség, és lehet, hogy ők így egymással nem is lesznek soha – de másokkal minden bizonnyal.
Nap mint nap járva a várost, munkába menet, hazafelé, a kórházba és onnan vissza, a metróban, buszon, a járdákon ezer és ezer férfi jött feléje. Volt, aki megnézte őt – ezt érezte – és volt, akit ő nézett meg. A kettő ritkán találkozott. Este a kis lakása üresen várta. Beállt a zuhany alá, néha felforrósította a vizet és hagyta, hogy bőrpirulásig zubogjon rá, máskor hidegre váltotta, hogy aztán borzongva rohanjon ki alóla, törölközzön erősen… A paplan alatt pedig egyedül volt, nagyon egyedül. Ezek az éjszakák megviselték. A fantáziája is meglódult, jó lett volna két erős, ölelő férfikar között elaludni.
De aztán ismét helyrebillent minden, pedig a vágyott férfi csak nem bukkant fel. Alkalmi partnerei akadtak volna, de nem vágyott rá. Néha, estefelé, ha ment haza a buszmegállótól a lakásáig, álldogáltak ott mindenféle éhes-szemű alakok, volt, aki a metrótól követte, de ilyenkor Karina a retikülbe mélyesztette a kezét, a gáz-szpré doboza hűvös volt, biztonságérzetet adott. Már elég volt csak a hüvelykujját rátenni a nyomógombra ahhoz, hogy Karina egész viselkedése hűvösebb, magabiztosabb legyen. Nem tolakodott soha senki. Legalábbis eddig.
Alessi ajánlata – mert az volt, tudta, görcsösen tudta! – felforgatta egész gondolatvilágát. Attól kezdve nem is nagyon tudott másra koncentrálni. Már látta önmagát, amint az éjszaka sötétjében lopózik az osztályon, teszi, amit kell… Kell? Néha belenyilallt a kétkedés. A kétségbeesés. A tehetetlenség is – de ilyenkor ez hajtóerőnek bizonyult. Szegény Magda voltaképpen már meghalt, hisz nincs tudata. A kóma olyan állapot, amire az „életvédők" hivatkoznak, és mindenáron azt a látszatot akarják kelteni, hogy Magda élő ember, akinek jogai vannak. „Ki képviselheti jobban a jogait, mint az édesanyja?" – kérdezte volna Karina, ha egyszer végre szemtől szemben állhatna egy ilyen emberrel.
De nem volt ilyen alkalma. Ha voltak is efféle viták valamelyik televízióban, késő este vagy éjjel adták, kevesen látták, hallották. És Karinát sohasem hívták meg. Tudta, hogy ez egy nagyváros, és más kórházakban is akadnak kómások. Egyszer próbálta megkeresni a többiek hozzátartozóit, összefogni a szülőket, házastársakat – de a személyiségi jogokra hivatkozva nem adtak ki neki ilyen adatokat. Talán attól félnek, hogy a kómások hozzátartozói összefognak?
Igaz, arról sem hallott, hogy más kómások rokonai le akarták volna vetetni a gépről a maguk élőhalottját. Aki egy kicsit is vallásos, máris egyházi parancs, tilalom alá esik, és nem tesz ilyet. Akinek más aggályai vannak, az sem. Persze a legtöbben a reménykedők vannak. Akik még hiszik, hogy az ő „kómásuk" egyszer fel fog ébredni. Karina már nem tartozott ebbe a csoportba. És kezdettől nem tartozott egyikbe sem. Csak éppen időre volt szüksége, hogy megérjen benne az elhatározás: Magda életének vége. Nincs már értelme, hogy azt a negyven kiló húst úgymond „életben tartsák". Hisz ez nem élet. Működtetik a kicsi szívét, pumpálják a vért az erekbe, ezerbillió sejt teszi a dolgát, a szervezet él, és mégsem él. A tüdő oxigént ad a vérbe, az meg a sejteknek. De ez az egész csak egyetlen nagy öncélúság. „Amit úgy is nevezhetünk: értelmetlenség" – mondta volna Karina annak, aki őt meghallgatja.
De senki sem hallgatott rá. Most, amikor hétfőn reggel munkába igyekezett, két teljes napnyi gondolkodási idő volt mögötte. Ebédet főzött, mosott, vasalt, takarított a lakásban – és folyton Magdát látta maga előtt. Nagynéha azt a régi, igazi Magdát, amikor még élt, szaladgált. És arról a napról sem tudott megfeledkezni, amikor telefonáltak az óvodából. Kirándulni mentek a gyerekek, talán az állatkertbe, két mikrobusszal. Az egyikbe belerohant egy másik jármű, kilökte a buszt a sávjából, az meg összeütközött egy másik autóval. Egy kisfiú rögtön meghalt.

Karina manapság többször gondolt a kisfiú anyjára: neki jó! Ő már rég túl van a gyereke halálán, és bár biztosan nem felejti el soha, de azóta talán már szült egy, vagy több másikat. Valahol a lakása mélyén el van rejtve néhány fénykép, talán egy-két videó, és a kicsi halálának évfordulóján előveszi. Nem szól róla a többi gyereknek, akiket éppen úgy szeret, mint akkor azt az egyet… Vagy lehet, hogy jobban szereti ezeket? Mert már tudja, milyen érzés elveszíteni őket.

De Karinával nem bánt így a sors. Sokkal rosszabb dolgot készített neki. Az ő Magdája meg is halt, meg nem is. Él is, meg nem is. Nem temethette el – mert hiszen lélegzik… De nem veheti a karjaiba, nem dúdolhat neki altatódalt, nem mondhat mesét. Van gyereke, még sincs Magdája.

Ennyi idő után már nagyon elege volt ebből a felemás állapotból. Egyre inkább az volt a meggyőződése, hogy neki nincs is gyermeke. Magda volt, a kislánya, de ő nincs már. Azon a napon és abban az órában, amikor az a három autó összeütközött, Magda számára véget ért az élet, akármit is mondanak az orvosok, meg a bioetikusok meg az életvédők, meg akárki. Amit ő tud és érez, azt senki más nem érezheti. Övé ez a tragikus tudás, és övé az összes tapasztalat. Nem kívánja senki másnak.

És mindezzel együtt még mindig nem tudja, engedjen-e Alessi doktor ajánlatának? Ez néha olyannak tűnt számára, mintha maga a Sátán csábítgatná valami rosszra, nagyon rosszra. Máskor meg maga volt a fényes jövő, hiszen ha Magdától elbúcsúzhat és eltemetheti, talán leesik róla ez a teher, amit cipel. A ballaszt, ami a mélybe húzza őt, szinte a fuldoklásig. Nem mardossa többé a szívét az élőhalott kislány látványa. Ez az értelmetlen vegetálás. Ez egy új élet kezdete. Reménye. Lehetősége?